

«Le nikar — še bo prijetno! Poznaš Andreja? No — kaj ni krasen mož in dober in plemenit?»

«On že — a ti ne boš znala.»

«O, če bo denar, bo že šlo. Pa zdaj grem; še k odvetniku moram — k Pircu.»

«K temu?»

«No?»

«Nič, nič; a ni mi všeč.»

«Jaz ga ne poznam natančneje, a Gornik mi ga je priporočil. Torej oprosti nadlegi, dobro se imej v svojem varnem kotičku — in hvala za besede, čeprav niso po mojem prepričanju.»

«Zbogom, Tina! Premisli, premisli še vse — dobro premisli, da ti ne bo hudó nekoč!»

«Hvala. Hujše mi pač ne bo.»

Melanija je zrla za njo in hudó ji je bilo pri srcu. Tina pa se je otresla vseh dvomov, pomislekov in vseh pekočih očitanj in je kljubovalno nastopila pot v drugo smer. (Dalje prihodnjič.)

Stano Kosovel:

Podoknica.

Nocoj še luna ne sije,
dež za oblaki se krije —
skrij se še ti

tja pod šumeče odeje,
da te ljubezen ogreje
od vseh strani!

Trave so trudne in spijo,
črički se nič ne glasijo,
le od goré

čuje se votlo bobnenje
in od potoka šumenje
mlinske vodé.

Dèkle, ne boj se šumenja,
dèkle, ne boj se bobnenja,
zàpri oči,

— s tabo se Bogec ne krega! —
čuvaj te sèn vsega zlega,
sladko zaspil!